

## POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa I. J.

przeciwko S. Sp. z o.o. w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 stycznia 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2) przyznaje ze Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu w [...] adwokatowi A. T. wynagrodzenie w kwocie 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych podwyższone o stawkę podatku VAT tytułem udzielenia powódce nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

### UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398<sup>4</sup> § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego

powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa.

Skarżący wywodząc, że powódce przysługuje legitymacja czynna do żądania zwrotu świadczenia spełnionego w wyniku nieważnej umowy przez jej męża w czasie trwania wspólności ustawowej małżeńskiej pomija pogląd prawny wyrażony przez Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie w związku z uchyleniem poprzedniego wyroku Sądu Apelacyjnego (wyrok z dnia 2 lipca 2015 r., V CSK 651/14), wiążący z mocy art. 398<sup>20</sup> k.p.c. zarówno Sąd Apelacyjny, jak i Sąd Najwyższy przy ponownym rozpoznaniu sprawy. Umknął również uwadze skarżącego zakaz oparcia skargi kasacyjnej na podstawach sprzecznych z wykładnią prawa dokonaną przez Sąd Najwyższy (art. 398<sup>20</sup> zd. drugie).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.). O wynagrodzeniu pełnomocnika z urzędu orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 3, § 8 pkt 7 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015, poz. 1801).